

Све се гласније помиње могућност да се односи између Србије и Косова уреде по угледу на односе две Немачке – сарадња без признавања независности. То је могуће, сматра Милан Косановић, доцент на Универзитету у Бону.

Амбасадор Немачке у Србији Волфрам Мас демантовао је да је Берлин тражио од Србије признање Косова као предуслов за статус кандидата за Европску унију. „Признање Косова никада нисмо нити очекивали, нити смо га од званичног Београда тражили, али се од Србије очекује да нормализује односе са Косовом. Дакле, не ради се ни о каквим новим захтевима који се постављају Београду, већ се само инсистира на томе да се договорено спроведе у дело“, рекао је Мас за новосадски Дневник. Амбасадор је, као пример нормализације односа без међусобног признавања независности, навео бивше Западну и Источну Немачку које су нашле начин како да нормализују односе и живе једни поред других и једни с другима.

Уочи самита ЕУ 9. децембра и Петер Бејер, извештач посланичког клуба ЦДУ/ЦСУ у Бундестагу, поменуо је немачко-немачки споразум из 1972. као могуће решење проблема између Србије и Косова. Претходно је то јуна ове године учинио и сам председник Србија Тадић у говору у фондацији Фридрих Еберт у Берлину.

„Тај споразум долази из једног потпуно другог историјског контекста и са те стране има једна потпуно другачији развој. Али, има и једна битна слична компонента, која је примењива у овом случају, а то је да се остваре односи и дође до комуникације између две државе, без да дође до формалног признања“, каже Милан Косановић, доцент на катедри за источноевропску историју Универзитета у Бону и добар познавалац послератних немачко-југословенских односа.

„Немачко-немачки споразум је успешно решио нешто што није тако чест случај у међународним односима: да дође до директне комуникације и сарадње две државе које се нису међусобно признале, чак да дође до тога да постоје представништва у другој држави, а да то не буду дипломатска представништва, али да ипак имају одређени имунитет. Значи тај споразум би могао се примени на Србију и Косово у спољашњој форми, док би унутрашња форма морала да буде посебно регулисана.“

Косановић додаје да је да је темељ већ постављен преговорима у Бриселу и да сада то треба само продубити. Једна од главних разлика између некадашње две Немачке и ситуације у којој се налазе Србија и Косово је да су обе државе, и Источна и Западна Немачка, биле међународно признате.

„У томе и лежи зец, и то зато што је Савезна република Немачка покушавала да оспори то право Источној Немачкој, ДДР -у, да буде међународно призната. То је корен целог проблема. То је била екстремна позиција из које је резултирала једна друга позиција: да све оне земље које признају Источну Немачку не могу да имају и односе са Западном Немачком. То је први пут примењено баш са Југославијом у октобру 1957. године када су прекинути односи, када је Југославија признала Источну Немачку“, каже Косановић и додаје:

„Та позиција је сачувана све до краја шездесетих година, када се полако у Немачкој постајало свесно да се на тај начин губи политички и економски адут у источној Европи. Све чланице Варшавског уговора су имале односе и са Источном Немачком. Дошло је до промене у политици, и она додуше није била прво примењена на ДДР-у, али је формулисана тим споразумом из 1972. године који се сада тако често цитира у контексту тражења решења за будуће односе између Србије и Косова.“

Милан Косановић, историчар, је и потпредседник управног одбора Жикић фондације при универзитету у Бону.

(Дојче веле)